

Jill Murphyová

Čarodějnice
školou povíme
Zakletý kouzelník

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povíme

Zakletý kouzelník

Majitelem této knížky je

Copyright © 1982 by Jill Murphy

Cover Illustration © Jill Murphy, 2010

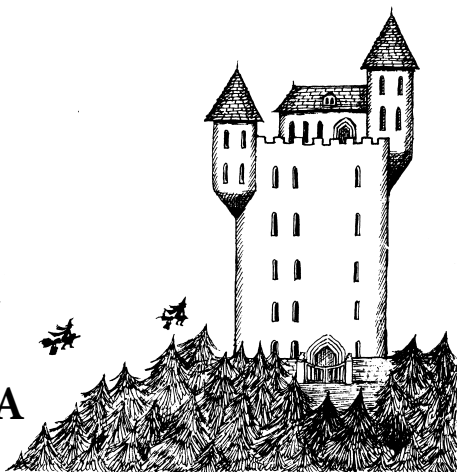
Illustrations © Jill Murphy, 2010

Translation © Tomáš Bíla, 2010

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2010, 2013

ISBN 978-80-7388-778-0

KAPITOLA PRVNÍ

ILDRED VIRVÁLOVÁ se právě stala žákyní druhého ročníku Akademie slečny Krákavé pro čarodějnice.

Školní rok se na akademii dělil na dvě dlouhá pololetí. To první, zimní, začínalo v září a vleklo se až do konce ledna. Po něm následoval měsíc prázdnin, na které se všichni upřímně těšili, a v březnu – ačkoli bývala ještě pořádná zima – začalo letní pololetí, jež

končilo v červenci. Pak čekal žákyně akademie další měsíc prázdnin a se začátkem září přišlo nové zimní pololetí.

Po všem tom pozdvižení, které Mildred na Akademii slečny Krákavé vyvolala ještě jako žákyně prvního ročníku, byl malý zázrak, že se sem vůbec směla vrátit. Mildred patřila k těm nešťastnicím, jimž se smůla doslova lepí na paty. Přestože se za každých okolností snažila chovat vzorně a spořádaně, vždy, když se něco semlelo, zdálo se, jako by za všechno mohla právě ona. Ale abychom byli spravedliví, je pravda, že celkem často (zvláště když zapracovala její velice divoká představitost) to opravdu *byla* právě Mildred, kdo do poklidného běhu věcí vnesl naprostý zmatek.

Letos však už je starší a snad i rozumnější (každopádně odhodlaná víc než kdy jindy dávat si pozor), a tak doufá, že se zbaví své pověsti nejhorší čarodějnice ve škole.

Když se její koště sneslo před bránu školy, která vypadala spíš jako vstup do nějaké věznice, Mildred přistoupila k mříži a zadívala se na dvůr zahalený mlhou. Konečně se jí podařilo být někde včas, dokonce mezi prvními. Před budovou se zatím sešlo jen několik dívek a všechny přešlapovaly na místě zachumlané v pláštích. Ve škole vždycky bývalo chladno, protože to byla kamenná budova, nebo spíš pevnost, postavená na vrcholku hory uprostřed borového lesa, v němž se za každého počasí válela mlha. Děvčatům

byla vlastně pořád zima a na povinný pobyt na hřišti často doplatila rýmou.

„Není nad pohyb na čerstvém vzduchu,“ říkala jim slečna Zdatná, když si kašlající, popotahující žákyně vedla ven na hodinu tělocviku. „A ve zdravém těle zdravý duch. Jestli některou z vás přistihnu, že se jde schovat dovnitř před koncem hodiny, za trest mi to pětsetkrát napíše!“

Mildred přeletěla bránu a elegantně přistála na druhé straně.

„Tak, to je *dobry* začátek,“ pomyslela si a nenápadně se rozhlédla po ostatních, jestli si někdo jejího zdařilého přistání povšiml. Samozřejmě se zrovna nikdo nedíval. Kdykoli se Mildred dostala do nějakého průšvihů, byla hned středem pozornosti, ale když se jí něco podařilo, nikdo si toho ani nevšiml.

Její koště viselo ve vzduchu vedle ní a poslušně čekalo na další rozkazy. Mildred si vzala kufřík se svými věcmi a pak se zadívala na mourovatého kocourka, který zatínal drápky do proutí a očka měl pevně zavřená. Chudák Mourek dosud nepřekonal strach z létání a Mildred ho po každém přistání musela z koštěte doslova odtrhávat.

„Kdo jiný než já by měl mít kocoura, který se bojí létat,“ povzdychla si, pohladila

Mourka po hřbetě a druhou rukou opatrně uvolňovala zařaté drápky. „Tak pojd', Mourku, už jsme tady. Otevři oči! Už je po všem, můžeš seskočit.“

Kocourek obezřetně otevřel jedno oko, zjistil, že je to pravda, a vyskočil Mildred na rameno, kde se jí začal vděčně otírat o tvář. Mildred usoudila, že takovému roztočilému zvířeti nelze nic vyčítat.

„Mildred! Millie! Jak se máš?“ zakřičel na ni odkudsi shora známý hlas. Mildred zaklonila hlavu a zahlédla Maud, jak přelétá nad branou a mává na ni svým špičatým kloboukem. Málem kvůli tomu pozdravu spadla z koštěte a jen taktak se jí podařilo přistát Mildred u nohou.

„Ach, Maud!“ zasmála se Mildred, celá šťastná, že po dlouhé době zase vidí svou nejlepší kamarádku. „Jéje, vypadáš o dost hubenější! A taky máš o hodně delší vlasy.“

„Já vím,“ přikývla Maud a uhladila si vlasy, které měla dnes spletené do dvou copů. „Matka mi předepsala *příšernou* dietu. Nesměla jsem jíst *nic* kromě hlávkového salátu a celeru a podobných odporností. Ale tady už mě neuhlídá, tak se těším na starou dobrou jídelnu. Ať žije datlový pudink!“ vykřikla vesele a obě se rozesmály.

„Nevím, na co tahle škola potřebuje *bránu*,“ poznamenala Mildred, když nad jejich hlavami proletěly další tři žákyně na košťatech.

„Možná jen pro případ, že by sem někdy zavítala nějaká návštěva,“ usoudila Maud. „Víš, někdo, kdo neumí létat na koštěti. Slečna Krákavá nejspíš nepočítala s tím, že by si obyčejní lidé přinesli vlastní žebřík. Mimochodem, kdo všechno už dorazil? Je tu někdo, koho známe?“

„Jen Ethel,“ odvětila Mildred. „Ale ta dělala, že mě nevidí. Tedy ne že by mi na tom záleželo.“

Ethel Svatoušková byla premiantkou a největším šplhounem v jejich třídě. Bylo celkem pochopitelné, že ji Mildred nemá ráda. Vždyť jí už v prvním ročníku provedla tolik zlomyslných kousků, že Mildred dvakrát málem vyloučili.

„Podívej, Maud!“ prohlásila Mildred a ukázala na dvě drobné dívky ve zbrusu nových kloboucích a obrovských pláštích, které jim visely až k nablýskaným botám. „Vidíš je? To budou určitě prvňáčky. Vypadají *malé*, vidíš?“

„Když si pomyslí, že jsme taky byly takové,“ povzdychla si Maud, „připadám si najednou pěkně *stará*.“

Obě dívky z prvního ročníku stály těsně vedle sebe a tvářily se trochu vyplašeně a zmateně. Jedna z nich se neklidně rozhlížela kolem, druhá popotahovala a v očích se jí leskly slzy. Byla to skutečně politováníhodná dvojice. Obě byly hubené, ta uplakaná měla

bledou tvář a zplihlé vlasy neurčité barvy a tvář té druhé lemovaly jasně oranžové cutilíky. Mildred se zdálo, že jí ta první někoho připomíná, ale nemohla si vzpomenout koho.

„Co kdybychom je šly trochu rozveselit?“ navrhla své kamarádce. „Nemůžou za to, že jsou trochu vykulené. Vzpomeň si, jak bylo nám, když jsme tu byly poprvé.“

S pocitem, že jsou obě velmi moudré a téměř dospělé, vyrazily Mildred a Maud vstříc dvěma ustrašeným děvčatům.

„Ahoj,“ řekla Mildred. „Vy jste tu nové, vidíte?“

„Ano,“ odpověděly obě zároveň.

Mildred tu fňukající nejistě poplácala po rameni. „Neplač,“ řekla chlácholivě. „Není to tady tak hrozné.“ Její konejšivé gesto však nepřineslo účinek, který si od něj slibovala. Místo aby přestala fňukat, rozplakala se drobná dívenka naplno a s hlasitým vzlykáním se jí chytila kolem pasu.

Mildred se zděšeně rozhlédla kolem. Všechny dívky na dvoře se na ni dívaly a ona si byla jistá, že se každou chvíli objeví slečna Metlová, jejich přísná třídní učitelka z prvního ročníku, a vynadá jí za to, že tu nebohou prvňáčku tak rozrušila.

Maud se jí však chopila, celkem rázně ji odtrhla od Mildred a pořádně s ní zatřásla. „Okamžitě přestaň s tím fňukáním!“ prohlásila přísně. „Chceš snad, aby kvůli tobě Mildred měla potíže ještě před prvním zvoněním?“

Mildred si urovnala plášť. „Jak se jmenujete?“ zeptala se.

„Sybila,“ špitla ta uplakaná.

„A já jsem Clarice,“ dodala ta druhá.

„Jsou tady učitelky přísné?“ zeptala se Sybila a cípem svého obrovského pláště si otírala slzy z očí.

„Moc ne,“ odpověděla Maud.

„No, slečna Metlová tedy ano,“ poznamenala Mildred. „Skoro bych řekla, že je ze

všech nejpřísnější, a bude *vaší* třídní učitelkou. My máme štěstí, protože letos dostaneme slečnu Ostrovidnou, a ta je celkem hodná. Ale slečna *Metlová* je příšerná. Vždycky se z ničeho nic *objeví*..." V tu chvíli se Mildred zarazila a obezřetně se rozhlédla, jen pro případ, že by se slečna *Metlová* opravdu objevila.

„Objeví se a začne vám před celou třídou říkat pěkně ošklivé věci, až si budete připadat opravdu hloupě,“ dodala za ni Maud.

„Přesně tak,“ přikývla Mildred, „a já jsem slyšela, že jednou nějakou prvňačku *proměnila v žábu*, protože přišla do třídy jen dvě vteřiny po zvonění. Nevím, jestli to je pravda, ale u rybníčku na zadním dvorku sedává žába, která se tváří opravdu *hodně* smutně.“

„Tohle jsem nikdy neslyšela!“ vzdychla Maud překvapeně. „Myslíš, že to je pravda?“

„Myslím, že ano,“ přikývla Mildred se vši vážností, ačkoli si celou historku právě vymyslela a i jí samotné se zdálo, že ke konci už její věrohodnost dosti znatelně pokulhává. Upřímně řečeno to nebylo poprvé, kdy se jí nějaká historka vymkla z rukou. Většinou se jí to stávalo právě ve chvíli, kdy upozorovala, že ji celá třída poslouchá a věří jí každické slovo. Pak už ovšem bývalo pozdě přiznat, že si to celé vymyslela.

Chudák Sybila zřejmě také uvěřila její povídačce o zakleté žábě, protože se zno-

vu rozplakala. Její vzlykání bylo tak hlasité a nápadné, že se Mildred a Maud rozhodly raději jít vlastní cestou a nechat na Clarice, aby svou kamarádku uklidnila.

„Mildred! Maudie! Ahoj, tady jsem!“

Enid Blínová, jejich nová spolužačka, která do třídy přišla v polovině minulého roku, prosvištěla nad vrcholky stromů a při-

stála před nimi v takové rychlosti, že jí spadl klobouk a její kufřík sletěl z koštěte přímo k nohám obou dívek.

V tu chvíli však zazvonil zvonek, a tak si všechny tři poslušně posbíraly věci a vyrazily i s ostatními dovnitř.

„Díky bohu, že už nebudeme mít za třídní Metlu,“ zašeptala Enid. (Metla byla pocho-pitelně přezdívka pro slečnu Metlovou.)

„Přesně tak,“ přikývla Mildred. „Letos by všechno mělo jít jako na drátkách, když nám pořád nebude koukat přes rameno někdo jako ona.“

KAPITOLA DRUHÁ

RVNÍ ZPRÁVOU, kterou slečna Krákavá přednesla před shromážděním všech studentek, byla radostná novina, že slečna Metlová si vyměnila místo se slečnou Ostrovidnou a povede svou bývalou třídu i v následujícím roce. Ze skupiny čerstvých druhaček se ozvalo mnohohlasé zasténání, které však slečna Metlová umlčela jediným přísným pohledem.

Po takovém uvítání se Mildred na nadcházející rok už vůbec netěšila. Rozmrzele se pustila do nudných úkolů prvního školního dne: Vybalila si oblečení, srovnala na stole nové učebnice, nakrmila kocoura a vyřídila spoustu dalších drobností. A pak už byl čas jít spát.

Žákyně druhého ročníku byly tak skleslé, že ani neměly náladu plížit se po večerce do pokojů svých kamarádek, aby si povyprávěly, co dělaly o prázdninách. Mildred se zachumlala do peřin a poslouchala Mourka, který se uvelebil na polštáři a předl jako sekačka na trávu. V duchu však přemítala nad tím, zda vůbec přežije další rok pod přísným dohledem všudypřítomné slečny Metlové.

Druhý den ráno ji probudil zvonek, jehož zvuk jako by byl mnohem naléhavější než obvykle. Chvíli jí trvalo, než se úplně probrala a uvědomila si, že to není školní zvonek, ale požární poplach.

V tu chvíli se rozrazily dveře a do jejího pokoje vtrhla neméně rozespalá a napůl oblečená Maud. „Rychle, Mil,“ křikla na ni. „Požární cvičení! Musíme sebou hodit!“

„To si nemohli vybrat lepší chvíli,“ zavřčela Mildred a ve spěchu si přes pyžamo přehodila tlustý pléd. „A co kdyby to byl opravdový požár?“

Maud už zase zmizela na chodbě, ale Mildred nespíchala. Vyklonila se z okna a pátrala po stopách požáru. Dole na dvoře však stála jen slečna Metlová, zahalená od hlavy až k patě do hustého fialového dýmu. Zdálo se, že stojí ve své obvyklé pozici – rovně jako pravítko, s rukama založenýma na prsou a přísným pohledem upřeným před sebe –, což však za daných okolností působilo velmi podivně.

„Krucí!“ pomyslela si Mildred. „Vypadá to, jako by byla v šoku. Musím jí pomoci!“

Rychle odběhla do umývárny a popadla kbelík, který stál v koutě pod oknem a sloužil

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.